

МАСОНСКОТО ПЪТУВАНЕ

/В търсене на светлината/

Oscar Patterson III, PH.D., 32°

Масонският живот символично се описва като пътуване от запада към изтока в търсене на интелектуалната и духовна светлина. За много братя това пътуване изглежда, че изисква два отделни пътя: единият - нравствен или духовен, а другият - пътят на образованието или умствен. Това е резултат от общо погрешно разбиране за основната цел - опознаването (схващането) на света. Целта и на науката (интелектуалният механизъм), и на религията (духовният механизъм) е една и съща - разбирането за целостта на битието; едно окончателно дефиниране на реалността, на вселената и на мястото на човека в нея. В писмената на Асирия (около 1300г. пр.н.е.) ние намираме доказателства за това духовно търсене. Половин хилядолетие по-късно то е видно в Питагорейското търсене на „смисъла на живота“ чрез свещенното разбиране за числата и техните отношения. Две хилядолетия след Питагор, Галилей, Паскал и Лайбниц следват идеите му, като определят математиката като „слово на Бога“. Това търсене на основния отговор, на окончателната оторизация, има като най-силен свой стимул в търсенето на свещеното. В края на XVII век трима англичани полагат основите на съвременната физика, психология и биология в това духовно търсене. Исак Нютон вижда Божието слово в основните закони на физиката и гравитацията. Джон Лок, както сам определя, съзнанието е бяла плоча и знанието се придобива логически чрез сетивата и нашето възприемане на реалността. Джон Рей, считан за баща на Английската естествена история, класифицира растенията според сходствата и различията които се определят при наблюдението, така дава предимство на научния емпирицизъм. В това изследване на естествената история, съвършенството на Създателя е очевидно. И докато повечето съвременни научни и духовни учения предпочитат да се позовават на миналото, казвайки ни какво е било объркано, Масонското търсене гледа напред. Ние се стремим да направим хората още по-добри. Ние си служим с постоянство и решителност като принципи за пълното опознаване на нас самите и на света в който живеем.

Във втора степен, или степента Калфа, интелектуалната част от това пътуване е показана на братята чрез свободните изкуства, петте сетива и архитектурните стилове. Свободните изкуства, често смятани за синоним на въвеждащите курсове в учебната програма на университетите, ни предоставят основата, необходима за интелектуалния ни стремеж. Петте сетива, както Лок отбелязва, ни предоставят информация от съществено значение за крайната цел - познанието. Петте класически стила в архитектурата говорят за системността на търсенето, както и за художествено-творческия потенциал на човека. В древността, свободните изкуства са считани за най-важните умения, необходими на един свободен човек, гражданин, да участва в обществения живот. Тези изкуства правят от гражданина истински „свободен човек“. В съвременните времена тези изкуства и науки най-често се отнасят до дисциплините на литературата, филологичните науки, философията, история и математиката, както и на социални и биологични науки.

В класическия свят, свободните изкуства за били разделени на тривиум (Trivium) и квадравиум (Quadrivium). Тривиумът включва граматика, логика (също наричана диалектика) и реторика. Квадравиумът включва аритметика, геометрия, музика и астрономия. Аритметиката и геометрията, заедно с тригонометрията и други науки за числата, сега са части от математиката. Астрономията, вече наука базираща се на наблюдаваното, възпроизводимото, в древността е известна като астрология и включва гадания и предсказания. Нека, обаче, погледнем по-отблизо свободните изкуства и да ги разглеждаме като опит, съществен, за постигане на масонската цел на Просветлението. Това обяснение на либералните изкуства няма да обърща специално внимание на всяко едно или дори на седемте стъпала, описани в степента. Вместо това, ние ще разгледаме това което ние, като свободни хора, получаваме когато използваме стъпалата за нас самите и за подобряване на обществото. Първата цел на свободните изкуства е да дава на отделната личност възможността да разсъждава добре и да разпознава кога аргументите и доказателствата не са достатъчни. Свободните изкуства ни дават

способността да творим — да свързваме две несвързани концепции в една нова или по нов начин или да намерим неизвестна досега връзка между вече свързани понятия. Те насърчават в нас откривателския дух и аналитичността. Ключът за правилното разсъждаване е способността да разпознаем кога са необходими още доказателства. Свободните изкуства ни позволяват да четем, пишем и говорим на по-различни ниво и стил. Четенето на думите сами по себе си не е достатъчно, за да са знания. И писането на прости изречения не дава пълно разбиране от страна на читателя, защото то не е достатъчно да изрази мислите на автора. Граматиката е набор от структурни правила, които ръководят начина, в който говорим и пишем. Това наистина е ключът към разбирането за човешката комуникация.

Реториката или диалектика се отнася до обосноваването използване на диалога и на "изкуството" на логическата дискусия. Целта на реториката е намирането на истината. Това изисква не само говорещият да „говори добре“, но и слушателите да „слушат добре“. Един от най-старите примери за реторика може да бъде намерен в Сократовия метод който тества убежденията чрез въпроси като разглежда структурата и доводите стоящи в основата на тези убеждения или идеи. Реториката не се фокусира на убеждаването, а на търсене на истината и изисква публиката да се отнася критично към темата.

Свободните изкуства също така ни помагат да разберем и си служим с числови данни. Те ни дават способността да схванем и аналираме представената информация. В съвременния свят много неща са изразени с математически модели и без да може да разбираме и анализираме представените предложения, ние сме неспособни да определим дали заключенията (или отговорите) са верни. Има известна поговорка в математиката — „Всичко може да бъде доказано чрез манипулиране на числата“ - особено, когато на аудиторията липсват основни изчислителни умения, заложили в тази част от свободните изкуства. Като хора, ние трябва да разбираме нашата история и последствията от минали действия така добре както и несигурността на човешкото общество. Джордж Сантаяна пише „човек е морално свободен, когато в пълно владение на своята хуманност, съди света, и съди другите хора, с безкомпромисна искреност“. Той също така пише „Тези, които не могат да помнят миналото, са обречени да го повторят“. Разбирането на историята — не само имена, дати и събития, но и резултати и дългосрочни последици — е от основно значение за пълнотата и продуктивността на обществения живот на един свободен човек. Свободните изкуства предполагат, но не заявяват изрично, че разбирането на научния метод е съществено за разбирането на реалното в света в който съществуваме. Използването на научния метод позволява на индивида да обясни нещата, който наблюдава. Той използва система от техники за изследване на явления, придобиване на нови знания, коригиране на предишните и разследване на нови наблюдения. Той се основава на емпирични и измерими доказателства, и е обект на повторения и потвърждения. Научният метод характеризира изучаването на природните науки от седемнадесети век. Индивидът ползващ научния метод, цели да позволи на реалността да говори сама по себе си и да подкрепи или опровергае едно твърдение.

Присъщият на свободните изкуства опит е способността да се предприемат етични избори и да се поеме отговорност за тях. Етичните избори са изразени в това да ни позволят да живеем заедно също както едно семейство, без значение от раса, кредо, етнос и политически убеждения. Етиката включва методична процедура за разработване, систематизиране, защитаване и препоръчване на примери за правилно поведение. Етичният начин за взимане на решения е съществено за оцеляването на което и да е общество.

Присъщо на етичното вземане на решения е способността да поемаме отговорност за нашите действия и избори. В свят, където оправданието е "Дяволът ме накара", силата на характер, който поема отговорност е от първокласно значение както в личния ни живот, така и в Масонското ни път.

Терминът "изкуство" описва широка гама от занимания - рисуване, архитектура, музика, театър и танци, но през седемнадесети век, "изкуството" е описвало всяко умение или майсторство и не се е разграничавало от занаятите или науките. Едно от съществените значения на изкуството е способността му да има пряко въздействие върху нашите, както психологически, така и физиологични реакции, красноречиво описано в лекцията за "наука за музиката". Чрез изкуството, ние сме способни да чуваме повече, виждаме повече и да усещаме

на много по-дълбоко ниво. Свободните изкуства поощряват последователното учение. Също както първоначално се учим да четем с едносрични и двусрични думи и след това преминаваме към по-сложни думи, така всяко последователно изучаване се отнася към основите на свободните изкуства. Последователността в учението е съществено важна за въобръжението, което изследва нови и велики открития, от структурата на ДНК до състава на атома. Успоредно с последователното мислене, трябва да придобием и разбиране на съвременното технологично развитие, което така бързо ни залива. Същевременно, ние трябва да разберем как тези развития трябва да се прилагат по отношение на техните възможности и ограничения. Съвременният компютър например е невероятна машина, но все още изисква определена степен на човешка дейност и въобръжение, за да функционира.

Съвкупността от свободните изкуства да се изрази в три свързани изявления:

Да се създаде прозрение и разбиране не само на личния ни свят, но и на останалата част от света.

Да се развие способността на виждане на света, такъв какъвто е и напълно да се разбира това, което се вижда. Да се разбере, че промяната не винаги идва от иновации, а и от различни начини на гледане. Свободните изкуства ни предоставят уменията да гледаме на нещата от различен ъгъл. Масонското пътуване към просветление, е често описван като поход, който кулминира, когато пътешественикът достигне "върхът на планината" и придобие значително ниво на самопознание. Може да бъде сравнено и с преминаването през гъста гора, където едни пътеки са лесни за ползване, а други са скрити и по-трудни. Основната цел на пътешественика е как да се нагоди към маршрута си. Той по-скоро търси маршрут, отколкото височина. В тази гора много пътища са заплетени гъстапаци, някои обрасли от неизползване, някои широки и лесни, и много от тях са преплетени. Предизвикателството е създадено от сложност и различия. Масонството, чрез своето използване на свободните изкуства и своята духовна основа, предоставя пътеводната светлина, важна за успешното развитие на пътешествието. То отпуска ушите и отваря очите. Позволява на пътешественика да сграбчи и използва сложното и различното в своя полза. В този смисъл, планината и гората са едно и също. Всички пътуваме в една земя. Теренът е труден, пътищата са различни, но крайната цел е обща за цялото човечество, особено за Масоните.

Oscar Patterson III е член на Ashlar Lodge Ns 98 в Сент Аугустин, Флорида и в долината на Джаксънвил, Ориента на Флорида, Шотландски ритуал.

Доктор по философия. Бил е заместник-шериф, кмет, офицер от пехотата, Университетски професор.